

En van deze: „Al is de Duitscher een goede kerel, het is toch beter hem op te hangen."

Over geluk en ongeluk:

Jij, die op het wiel zit, bedenk, dat je ook onder het wiel kunt komen.

Over liefde en huwelijk:

Met den geliefde schijnt een jaar een uur.

De vrouw mag leelijk zijn als een geit, als ze maar gouden horens heeft.

Het huwelijk is geen wedloop; je zult wel op tijd komen.

Over arbeid en luiheid:

Morgen is een dief, hij bedriegt en is weg.

Een hutje van dennenhout — maar een gezond hart.

Over rechtspraak en spaarzaamheid:

Een gouden hamer slaat zelfs ijzere deuren in.

Als ieder een bes plukt, dan zult ge weldra een mand hebben.

Enzoovooft.

Behalve het hoofdstuk over spreekwoorden bevat het werkje ook nog een beschouwing over de Russische sprookjeswereld, een hoofdstuk over groetformules en een over het bijgeloof. Vooral het laatste is belangrijk.

Eén opmerking.

De schrijfster zegt: Het Russische volk is naief; het heeft een sterke verbeeldingskracht; te verwonderen is het dan ook niet, dat het bijgeloof hier een ruim veld heeft gevonden.

Wij zien in het bestaan van zooveel bijgeloof iets meer. Zou de oorzaak wel in wat anders liggen, dan in het feit, dat het geloof er zoo weinig wordt gevonden? Bijgeloof ligt zoo dicht bij ongelooft. Wat helaas bewezen kan worden met voorbeelden uit ons eigen volksleven. A. L. V. H.

OPSCRIFTEN.

FIDELITER, FORSITER, FELICITER.

En Alpenreiziger in Zwitserland beklom ook den St. Bernard en bezocht daar natuurlijk ook het wereldberoemde klooster. Hier onder de zorgende en helpende monniken deed hij blijvende indrukken op. Het meest werd hij echter getroffen door bovenstaande woorden, welke in een klavierlooper waren geborduurd. Zij beteekenen: „Hoe trouwer, hoe sterker, hoe gelukkiger." Heeft misschien een vrome kloosterbroeder ze uit de ervaring van een toegewijd leven ingewerkt? Waarschijnlijk wel. Zeker is het, dat onze toerist ze vast in zijn geheugen prentte en er winst mee deed voor anderen. Dat bedoelen wij ook, als we de zaak verder vertellen. Die er lust voor heeft, make maar eens een wandversiering met de genoemde drie woorden voor huis- of werkkamer. Men denke vast maar eens over de beteekenis er van na, en verklare ze dan vooral in geestelijken zin. Hoe *trouwer* we zijn in hetgeen ons als Christenen is toevertrouwd, hoe *sterker* wij zijn in het geloof en de liefde, in strijden en overwinnen, en hoe beter wij in staat zijn onze roeping te vervullen. En *forsiter, feliciter*; hoe sterker hoe *gelukkiger*, in het voortbrengen van veel vrucht, waartoe de Heiland ons roept. Hij zegt: „Die in Mij blijft en Ik in hem, die draagt veel vrucht." (Joh. 15 : 5.) Daarom klinkt steeds weer Zijn woord: „Blijft in Mij," d.w.z. blijft met Mij in persoonlijke gemeenschap, als de rank met den wijnstok; dan zal de genadezon steeds helderder en troostrijker het hart verlichten en verwarmen. Hoe trouwer wij Hem dienen, hoe krachtiger wij zullen zijn in het dienen van den naaste. En hoe meer wij zien, dat ons werk voor anderen niet ijdel is, hoe gelukkiger we ons zullen gevoelen. Mogen allen, die op het gebied der in- of uitwendige zending werkzaam zijn, het maar steeds bedenken. En, als de arbeid soms moeilijk wordt en men zijn zwakheid gevoelt, en zich er min of meer ongelukkig onder gevoelt, dan maar gedacht aan de woorden: Fideliter, forsiter, feliciter. L. K.

UIT MIJN JONGEN TIJD.

EPICURUS TOEN EN NU. ¹⁾

Gaapt ook de grafkuil aan mijn voet,
Toch juich ik in den morgengloed
Des levens en der vrijheid. 'k Zing;
Wat deert mij mijn vernietiging!
Niet eeuwig zal ik leven; 'k weet het,
Eens slaat mijn stervensuur: 'k vergeet het.
Knaap! Reik den beker nog eens aan:
Straks sterf ik en het is gedaan.

'k Staar in het kort, maar blij verschiet;
De tijd moog snellen,
Zijn offers vellen,
Ik sidder niet.

Want met het eind van mijn bestaan
Vangt eeuwige stofverwising aan:
't Zal alles eens in 't niet verzingen:
Hij leve, die deez' leer ons gaf.
Wie licht als wij bij dood en graf,
Wie laat er vreugdetonen klinken!

Bevrijd van vrees en zinsbedrog,
Wat vrees ik nog
Wat vrees ik nog!
Geen godenheir baart me angst of schrik.
Reeds zie 'k hen vallen,
'k Bespot hen allen;
Mijn God ben — ik.

Gevolgd.

A. J. HOOGENBIRK.

¹⁾ De mensch is overal en altijd dezelfde. Hij zoekt zijn heil in dit leven, en sluit de oogen voor de eeuwigheid.

Om de Oppermacht ter Zee.

VI. De roemrijkste dag van ons Zeewezen.

En briefschrijver laat zijn veder gaan over 't dikke Hollandsche papier.

De hand heeft een weinig, want al is de man een der hoogsten in den Staat en als zoodanig wel gewoon zijn aandoeningen te bedwingen . . . wat hij heden te melden heeft is zoo ongewoon in de annalen van het Land, 't welk hij dient, dat het geen wonder is, wanneer ook *zijn* gemoed ontroerd is.

Ziehier, hoe hij zijn missie aanvangt:

„Op huyden heeft Godt-Almachtigh de wapenen van den Staet zoo goedertierentlijck ghelieft te zegenen, dat wij en alle de ingesetenen Syne Goddelycke Majesteyt over desselfs genade niet genoegsaem kunnen dancken . . .”

Hier houdt zijn pen een wijle stil.

't Hoofd nadenkend in de hand gelegd, zit Cornelis de Witt, gevolmachtigde van 's Lands Staat bij de Vloot, eenige oogenblikken onbewegelijk en peinst na over de wonderbaarlijke „genade" door Godt-Almachtigh den Lande bewezen.

De plaats, waar hij schrijft, getuigt er van.

Hij zit hier neder in de weidsche, met groote praal ingerichte kajuit van de Royal Charles, het beroemde Engelsche admiraalschip, waarop niet vele jaren geleden koning Karel II uit de ballingschap in zijn land was teruggekeerd.

Die „Royal Charles" ligt in een *Engelsche* rivier.

Kort onder den *Engelschen* wal . . .